



# THE BLUE

NAŠE ABSOLVENTKY V  
DIVADLE SEMAFOR

strana 2-3

10 LET OD ÚMRTÍ  
VÁCLAVA HAVLA

strana 5

KRYŠTOV KRÁL  
ROZHOVOR

strana 8-9

## A je to tu zas...



Foto: Eliška Kudrnová

na z nás se na Vánoce každoročně těší. Je to hezký pocit, slyšet opět po roce milované písničky, koledy a cítit vůni cukroví a jehličí na vánočním stromečku. V našem téměř dospělém věku se spíš než na nadílku těšíme na období příprav – na nám všem tak známý advent. Pro někoho možná advent představuje jen období lítání po obchodních centrech a shánění drahých dárků. Nejedna peněženka v tomto ob-

dobí zapláče. Nicméně je tu i druhá skupina lidí, pro kterou jsou dary téměř nepodstatné. Jsou to lidé, kteří touží pouze po pohodě, po radosti z toho, že jsou rodiny pohromadě, že padá sníh, a po pocitu, že se vše na jednu zdá být správné. Já si myslím (a určitě nejsem sám), že do této skupiny jednoznačně patřím. Rok od roku si prostě nedokážu pomoci, i pouhé maličkosti jako písnička *Last Christmas* od George Michaela, výzdoba, počasí,

Šimon Jelínek



Rok 2021 se nám přímo před očima vzdaluje a přichází čas na uvítání roku nového. Tento rok, tak jako i ten předešlý, nebyl pro nikoho z nás úplně jednoduchý. Než však odpálíme rok 2022, pojďme se alespoň na chvíli pozastavit a rozhlédnout se kolem sebe. Pomalu, ale jistě k nám přišlo nejkrásnější období v roce. *Po roce Vánoce přicházejí!*

Myslím, že větší-

jídlo, teplo domova nebo jen závan vonné tyčinky, když se vrátím domů promrzlý ze školy, mi dokážou zlepšit náladu a vykouzlit úsměv na tváři.

Ať už máte v tuto roční dobu rádi cokoliv, užijte si svátky míru a pohody po svém! Přeji vám všem zasloužený odpočinek a už teď se těším, až se tady ve škole společně zase všichni v novém roce 2022 sejdem. Celá redakce *The Blue* vám přeje veselé Vánoce a pohodové svátky!



## Naše absolventky v divadle Semafor

Vysokoškolský divadelní soubor Comica Economica se před pár měsíci rozrostl o dvě důležité členky – naše absolventky oboru provoz diplomatických služeb, dnes již studentky 2. ročníku Masarykova ústavu vyšších studií ČVUT Elišku Doškovou a Vendulu Krlišovou. V neděli 14. 11. proběhla v divadle Semafor premiéra divadelní hry *Facenet*, pojednávající o založení sociální sítě Facebook a životě Marka Zuckerberga, ve které děvčata předvedla vynikající herecké výkony. Satirické představení vneslo do sálu příjemnou atmosféru a způsobilo nespočet úsměvů. Vendy s Eliškou se s námi po úspěšné premiéře podělily v rozhovoru nejen o dojmy a zážitky týkající se divadla.



Eliška Kudrnová

### Jak vás napadlo přidat se k divadelnímu souboru?

**Vendy:** Ještě před nástupem na VŠ jsem si procházela webové stránky ČVUT, kde jsem v části „Studentský život“ narazila na zmínku o divadelním spolku a akademickém orchestru. Obě seskupení mě zaujala, tak jsem si o nich zjistila nějaké informace. V prvním semestru jsem se ale nechtěla nikam zapojit, protože jsem se chtěla nejdřív rozkoukat a zjistit, jak to na vysoké vůbec funguje. Časem jsem



Foto: Eliška Kudrnová

zjistila, že ve druhém semestru budeme mít na přednášky z marketingu pana docenta, který je zároveň ředitelem spolku Comica Economica. Ten o spolku mluvil i na přednáškách a vyzýval nás k zapojení. Oslovila jsem ho tedy, přišla na první zkoušku divadla a už se mě nezbavili.

**Eliška:** Já jsem se o divadelním spolku dozvěděla přes principála a zároveň i našeho vyučujícího docenta Bohumíra Štědroně, který nám během přednášek z marketingu nabízel, abychom se přišli podívat na jednu ze

zkoušek jeho divadelního spolku. Nakonec to dopadlo tak, že si nás tam s Vendy nechali, a dokonce jsme si i zahrály na prknech Semaforu.

### Máte divadelní/herecké sny a cíle, nebo je to pro vás pouze koníček?

**E:** Již od malička jsem si chtěla zahrát v nějakém divadle, ale nikdy jsem se neodhodlala to doopravdy zkusit. Proto byla tato nabídka jasným krokem k tomu, tento sen si splnit. A výsledek? Jak samotný divadelní spolek, tak i představení v pražském divadle Semafor naprosto předčily mé veškeré očekávání. Jsem za tu zkušenost vděčná. Neskutečně mě motivuje v tom pokračovat i nadále a prohlubovat své sny i do budoucna.

**V:** Vždycky mě bavilo si na něco hrát. Na 1. stupni ZŠ jsem asi rok chodila na dramatický kroužek. Od 14 let jsem pak jezdila na hudebně-



dramatický tábor, kde jsme za 14 dní nazkoušeli muzikál a poslední den tábora ho hráli rodičům. Navíc jsem na ZŠ i SŠ byla členkou Klubu mladých diváků, takže divadlo a herectví mě svým způsobem provází od dětství. Kromě toho pracuji už pár let jako uvaděčka v Hudebním divadle Karlín, takže mám možnost nahlédnout pod pokličku i jednomu z největších pražských divadel. Když to všechno sečtu dohromady, myslím si, že to mé divadelní ambice naplňuje dostatečně. Žádnou profesionální hereckou kariéru tedy neplánuji.

### Chtěly byste se divadlu věnovat i nadále?

**V:** Určitě! Divadlo je zkrátka součástí mého života. Myslím si, že osobnost člověka je jako skládačka. Když je skládačka kompletní, pak je člověk šťastný a opravdu sám sebou. Po několika zkouškách spolku jsem si uvědomila, že tohle byl ten poslední dílek skládačky, který mi chyběl.

**E:** Rozhodně! Začátkem příštího roku nejspíš začneme nacvičovat další divadelní hru, takže program máme opravdu nabitý. Byla by škoda těchto možností nevyužít i nadále. Teď si po představení dáváme zhruba dvouměsíční pauzu a musím říct, že už teď se dostávají lehké abstinční příznaky.

### Jaké byly vaše první pocity, když jste stály na jevišti a celé hlediště vám po skončení představení tleskalo?

**E:** Nepopsatelné! Bylo opravdu krásné vidět, že ta půl-



roční práce zkoušení, učení se všelijakých technik herectví, improvizací, artikulace a mnoho dalšího stála opravdu za to. V tu chvíli, kdy jsme všichni stáli na pódiu a diváci nám tleskali, jsem cítila pocit štěstí a vděčnosti, že zrovna já mohu být součástí takhle úžasné party.

**V:** Byl to neskutečně krásný pocit. Určitě jeden splněný dětský sen stát na jevišti takového formátu, jako je divadlo Semafor, a ještě k tomu před téměř vyprodaným hledištěm. Neuvěřitelné!

### Vzhledem k tomu, že vysokoškolský život bývá velice časově náročný, jak zvládáte skloubit školu s divadlem?

**V:** Recept na tuhle svoji schopnost bych taky ráda znala. Ti, co mě znají, vědí, že mám spoustu zájmů a aktivit a že to vždycky jen nějakým zázrakem všechno zvládnou. Nekončím

totiž jen u školy a u divadla, ale přidejme k tomu ještě brigádu a taneční skupinu. Upřímně netuším, jak je možné, že to všechno stíhám. Asi bych zkrátka řekla, že když se chce, tak to jde. Ale samozřejmě bez pochopení a jisté míry přizpůsobivosti mého okolí by to nešlo. Děda vždycky říkával mamce, že by si měla pověsit moji fotku na lednici, aby mě taky někdy viděla. A myslím, že od toho aktuálně nemá daleko.

**E:** Pro mě osobně to bylo lehce náročné. Každý týden se konala dvouhodinová zkouška a samozřejmě jsme strávili i nějaký volný čas nad učením se scénáře. Ale nebylo to nic, co by se nedalo zvládnout. Já jsem ty zkoušky naopak brala jako příjemný relax od školy a ostatních povinností, kde mohu vypustit a dělat něco, co mě baví a naplňuje.



## Tipy na knihy



### Meta

Autor: Pavel Bares

Nakladatelství, rok vydání: Host, 2020

Hodnocení na Databázi knih: 88 %

Počet stran: 320



Adéla Sklenářová

Děj: Svět, kde se děj knížky odehrává, je velmi podobný tomu našemu. Až na to, že v tomto světě existují superlidé. Žádný z nich ale není superhrdina. Superschopnosti se tu využívají pro showbiznys a schopnostmi obdaření lidé jsou díky nim celebrity. Lenka Křížová však nechce své superschopnosti využívat k tomu, aby se zviditelnila. Chce prožít úplně obyčejný život, dostudovat školu a chodit na večírky. O žádné fanoušky nestojí. A přesto se zdá, že jed-

noho má.

Anotace téhle knížky je naprosto výjimečná v tom, že pokud nečtete mezi řádky nebo si někde nenajdete, o čem že knížka vlastně je, můžete být opravdu překvapení, někteří čtenáři možná až nemile.

Pokud si myslíte, že je *Meta* o superhrdinech, musím vám říct, že to je jedna z věcí, kterou tu nenajdete. Superschopnosti v knížce sice zasazené jsou, ale ne tak, jak byste si možná představovali, a rozhodně je superlidé nevyužívají k žádnému konání dobra. Teda samozřejmě jak kteří.

Může se vám zdát, že by *Meta* mohla být nudná. Tak to vás musím vyvést z jednoho velkého omylu. U téhle knížky si prožijete spoustu emocí, ale nuda mezi ně rozhodně nepatří. To, jak autor vykreslil hlavní hrdinku Lenku, bylo naprosto úžasné a doteď nechápu, jak mohl všechny její myšlenkové pochody vystihnout tak dokonale.

Celá knížka je prokládána takzvanými fun facty, kdy autor mezi kapitoly vložil různé statistické zajímavosti. I přes to, že nejsem typ člověka, co by se vyžíval v datech, procentech a tabulkách, tyto údaje mě zaujaly a byla jsem jimi neskutečně fascinovaná, ať už pozitivně, či negativně. Všechny vložené fun facty mají souvislost s knížkou a krásně doplňují celý děj, což jsem dost ocenila.

Rozhodně bych vás chtěla upozornit na to, že pokud víte o nějakých tématech, o kterých neradi čtete, raději si u *Met*

najdete trigger warnings. To jsou varování a vypsána témata, která se v knížce vyskytují, většinou jsou trochu spoilerová, ale citlivému čtenáři rozhodně dokáží pomoci při výběru knihy – a vy tak nemusíte být při čtení strachy bez sebe. Což se vám u *Met*y dost pravděpodobně stane, ale je to jen a jen k dobru.

Chtěla bych ocenit i autorovu brilantnost v gradování děje. Knížka začíná jako poklidné vyprávění, ale v jejím průběhu se z ní stává děsivé, znepokojivé čtení. Ke konci knížky mi lezl mráz po zádech a toužila jsem jen po tom, ať je hlavní hrdinka v pořádku a ať už brzy vím, jak to všechno skončí.

Každou stránku knihy jsem si vychutnávala, autor mezi všechnu tu těžkost děje a témat v knize dokázal vsadit i humor, což bylo super osvěžení pro čtenáře. Se závěrem knížky jsem dost spokojená, zírала jsem s otevřenou pusou a po dočtení jsem nad knížkou ještě dlouho přemýšlela. Už je to pár měsíců, co jsem *Metu* dočetla, ale i teď jsou chvíle, kdy se zastavím, zamyslím a zpětně nad ní přemýšlím. Tak dobrá to byla kniha.

*Metu* bych tedy doporučila všem čtenářům, studentům, učitelům, chlapcům, dívkám, komukoliv. Vsadím se, že nic podobného jste ještě nikdy nečetli, a zaručuji vám, že vás *Meta* bude bavit. Za mě je to jedna z nejlepších knížek tohoto roku, ne-li nejlepší. A to už jsem pár desítek knížek tenhle rok přečíst zvládla.

## 10 LET OD ÚMRTÍ VÁCLAVA HAVLA

**Jelikož to 18. 12. bylo 10 let od úmrtí Václava Havla, chtěla bych se podělit o hezký zážitek, který s ním mají moji rodiče.**



Eva Píknová

Na ten den, kdy zemřel, si dobře pamatuji. Byla jsem v první třídě. Moje mamka stála u žehlicího prkna, dívala se na televizi a plakala. Když jsem se jí rozrušeně zeptala, co se stalo, řekla jen: „Umřel pan prezident.“

Na začátek chci zmínit, že Václav Havel byl kromě prvního mluvčího Charty 77, tváře Sametové revoluce a prvního prezidenta České republiky také dramatik, publicista a filozof. Dávno před revolucí pracoval v Divadle Na zábradlí, kde se pak po pár letech poprvé hrála jeho hra *Zahradní slavnost*. Na všechny jeho hry a napsané knihy můžete zavzpomínat v Knihovně Václava Havla.



17. listopadu 2021 tam poskytovala rozhovor Eva Holubová s dcerou Karolínou

v programu pojmenovaném „Obývací Václava Havla“. Knihovna pořádá nejružnější workshopy nejen na „havlovská témata“ a v podstatě na každý den mají program. Pokud vás to alespoň trochu zajímá, určitě stojí za návštěvu.

Václav Havel rekreoval na chalupě v Hrádečku u Trutnova. Každoročně se tam konala poměrně velká akce, kam jezdila hrát amatérská divadla. V roce 1995 tam jel hrát divadelní spolek z našeho malého města a tehdy se mým rodičům v podstatě náhodou povedlo tam dostat.

Divadlo Na tahu hrálo Havlovu hru *Žebrácká opera*. Z vyprávění si dokážu představit, jaká tam musela být atmosféra. Zahradní plná herců jak amatérských, tak profesionálních, musel to být prostě úžasný zážitek. Rodiče se tam setkali mimo jiné s Evou Holubovou, Zdeňkem Svěrákem a Ladislavem Smoljakiem, který i s dalšími herci ze souboru Divadla Jára Cimrmana hrál v již zmíněné *Žebrácké opeře*.

Večer pak seděli u táboráku, přítomná samozřejmě byla i Havlova žena Olga. Václav vyprávěl o svých dobrých i špatných zážitcích z vězení, kde v součtu strávil více než pět let. Jak je známo, Havel hodně kouřil.

U ohně zrovna dokouřil poslední cigaretu z krabičky, krabička pak skončila na zemi a Václav se



vzdálil. Můj táta ji tenkrát zvedl, vzal si ji k sobě a od té doby máme doma vystavenou krabičku od cigaret Václava Havla.

Havel byl ale inspirativní i po své smrti. Dva umělce, Lukáše Gavlovského a Romana Švejdu, při pohledu na nedohořelé svíčky na pietních místech napadlo něco vytvořit. Z vosku tisíců svíček po celé republice, zapálených pro Václava Havla, vytvořili dvoumetrové voskové srdce. Tohle dílo bylo slavnostně odhaleno u Národního divadla, poté procestovalo několik českých měst a od roku 2014 je trvale umístěno v zámeckém sklepení v Litomyšli – to je samozřejmě skvělé místo pro zavzpomínání, z Prahy ovšem trochu z ruky. Ale různě po Praze se nacházejí lavičky Václava Havla a jedna je dokonce v Horních Počernicích před divadlem.

Ať máte na Havla názor jakýkoliv, pojďme nezapomínat na lidi, díky kterým můžeme vyjadřovat vlastní názor, aniž by to bylo v rozporu se zákonem.



## To by nebyly Vánoce!



Anna Krupková

To by nebyly Vánoce, kdybych neobdržela dárek, který si budu pamatovat celý život. V dávné minulosti jsem toužila po domečku pro panenky. My jsme domeček mít mohli, ale barbínky ne, tenkrát to byla hrozná křivda. A jednoho, ještě zasněženého večera se pod stromečkem blýskala krabice s mým jménem. Ještě jsem neuměla číst, ale dali ho mně, tak počítám, že to tenkrát správně přečetli aspoň naši. Byl tam – domeček! – štěstí, láska, úžas, dokonalost sama. I po těch letech si to stále pamatuji, stejně jako pozdější incident téhož večera.

To by totiž nebyly Vánoce, aby byla klidná a pohodová atmosféra. V knížce by následující scénu popsal autor asi takto: Ilona s Annou se pokusily začít znovu. Užívají si vánoční pobyt na venkovském sídle, ale v noci se nevyhnou ostrému slovnímu střetu. Ilona vyhodí Annin domeček do vedlejší ložnice. Ve stejnou dobu se zde objeví neodolatelně vypadající lidumil táta, který si jde potmě lehnout. Proč si táta nerozsvítil? Nechtěl nikoho vzbudit, ale to se mu nepodařilo. Anna už svůj domeček nenajde. Několik ostrých nadávek a z domečku zbylo jen růžové plastové křesílko. A to by nebyly

Vánoce, aby to paradoxně neodnesl babiččin dárek. Obyčejně si za to může sama, protože nám je buď vrací, rozdává ostatním, anebo v lepším případě – schovává mi je do výbavy. Jenže tenkrát jsme v tom byli namočení všichni tři – já, ségra a táta. A aby se mi táta revanšoval, rozhodl se pro starou dobrou školu, že mi ten domeček vyrobí. Babička ty Vánoce dostala spotřebič v obrovské žlutočerné

krabici, která se jistě tetelila blahem na recyklaci, ale asi jinou, než jakou měl táta na mysli (jediné, co se k recyklaci dostalo, byl balicí papír v babiččině skříni a cituji: „Netrhej to! Opatrně! To ještě použijeme!“). Vzal lepenku, nůžky, vodovky a mamčiny

záclony a voilã. Jak se mamka tvářila na rozstříhanou záclonu, úplně nevím. Na tátovu obranu – domeček přežil ekonomickou krizi, pandemií a dodnes si hoví na půdě.

Tím pádem by to nebyly Vánoce, kdybych necítila trochu smutku. Mamka znovu pod postelí schovává domeček pro panenky, ale na krabici už není mé jméno. To ovšem nevadí, protože další dárek, který schovává, jsou klíče od mého neplastového domečku.



## Festival greenwashingu či konference prázdných slibů?



Magdalena Středová

Od 31. října do 13. listopadu se v Glasgow, ve Skotsku, pořádala konference OSN – COP 26. Pravděpodobně nejdůležitější environmentální setkání od podepsání Pařížské dohody na COP 21 v roce 2015. Celosvětová politická scéna se sešla, aby domluvila další společné postupy pro řešení klimatické krize. A to je právě to. Od roku 2015 se prakticky nic nezměnilo. Lídři a lídryně věrohodně slibují řešení a podepisují přísnější závazky k zmírnění změny klimatu a ze summitů poté odlétají soukromými letadly zpět do svých států. Rok 2030 se nenávratně blíží a kroky, ke kterým se před šesti lety zavázali, doposud nenaplnili.

A jakéže cíle si představitelé a představitelky k (ne)plnění stanovili tentokrát? Nová dohoda, Glasgowský pakt o klimatu, na jehož obsahu se dohodlo 197 zúčastněných států, shrnuje několik důležitých bodů, které by měly odvrátit ohrožující změnu klimatu. Hlavním z nich je závazek udržet oteplení planety pod 1,5 °C proti předindustriální době, který už byl součástí zmiňované



Foto: Associated press

Pařížské dohody. Tento krok vyžaduje rychlé a trvalé snížení emisí skleníkových plynů, a to hraničně do roku 2030. Již na COP 21 v Paříži bylo pozdě, bez okamžité akce nám však oteplení překoná tuto hranici a dopad na běžné lidské životy bude enormní. Na konferenci se akreditovalo okolo 503 loblistů tradiční fosilní ekonomiky, do které stále vrážíme miliardy, dinosauři se totiž nevzdávají bez boje. Dalším z bodů je plán postupného snížení užívání uhlí. Dohoda ho však formuluje jen jako „postupné snižování využívání“, nikoli jako ukončení těžby a spalování, což nás ve výsledku jen opíjí rohlíkem. Posledním krokem, který zmíním, je zvrát odlesňování, k němuž se zavázalo přes 140 zemí, překvapivě včetně Brazílie, na jejímž území se nachází větší

na právem tolik diskutovaného a chráněného Amazonského pralesa. Zda budou tyto závazky jednotlivé státy naplňovat, či si za dalších pár let uspořádáme další summit na neobyvatelné planetě, je ve hvězdách.

Problémem ovšem zůstává, že domluvené výstupy z těchto konferencí nejsou závazné. Pokud se je země rozhodnou nedodržovat, nikdo je k tomu nemůže donutit. Někteří politici se dokonce konference ani nezúčastnili. Hlavy největších znečišťovatelů, Číny, Ruska či Brazílie, svou nepřítomností v Glasgow svůj postoj k planetě ukázaly, myslím, docela jasně. Podle lidí kritizujících COP 26 je nutné nejen přijmout určité závazky, ale i jasně stanovit opatření a mechanismy, aby byly státy odpovědné za jejich plnění. Tak se však nestalo.

Celý článek najdete na našem webu The Blue!



## Na Olympijské hry vede dlouhá cesta, do Paříže se ale chci probojovat!

Noblesní a elegantní sport, svého času sport šlechticů, i tak se dá nazvat šerm. Za ladnými pohyby v boji s oponenty stojí ale velká porce dřiny a léta tvrdé práce. Svě o tom ví i Kryštof Král, několikanásobný mistr České republiky, účastník mistrovství světa i Evropy, kapitán reprezentace v kategorii družstev a mnohonásobný medailista z turnajů v konkurenci evropské i světové elity.



Marek Hammami

**Kryštofe, pojďme úplně na začátek, jak se vlastně člověk dostane k šermu?**

Jako dítě jsem chodil na pohybové hry, potom však byla plná kapacita a já už se nestihl přihlásit. Moje máma tehdy hledala něco, co bych mohl dělat. Nechtěl jsem na fotbal, který máme v rodině, a tak jsem šel zkusit šerm a i díky vlivu trenéra jsem už zůstal.

**Kudy tedy vedla tvá cesta až do české reprezentace?**

Šermuji osm nebo devět let, ale na té nejvyšší úrovni jsem zhruba poslední čtyři roky. Pozvolna jsem dostával šance účastnit se mezinárodních závodů a postupem času přišla i nabídka stát se členem národního týmu. V současné době jsem stálým členem sestav pro

zahraniční akce.

**Jak reagovala tvoje rodina v začátcích tvé kariéry?**

Moje rodina mě vždycky hodně podporovala, hlavně proto, že náš sport není zas tak finančně dotovaný, takže jim musím hodně poděkovat. Díky nim jsem mohl u šermu zůstat, protože pokud šlo o sport, vždycky byli otevření všemu a bez mrknutí oka mě podpořili.

**Kam bys zařadil šerm mezi ostatní sporty, pokud bychom se bavili o finanční náročnosti?**

Šerm je pro začátečníky minimálně finančně náročná záležitost. Pokud ovšem člověk cestuje na mezinárodní závody a shání kvalitnější vybavení, dokáže do jedné sezony vložit i šestimístnou částku. Pokud bych náš sport měl někam zařadit, asi by na úrovni, na které ho provozuji, soupeřil s golfem nebo lyžováním, tedy tou absolutní špičkou, co se nákladů týče.

**Jak velká je tedy česká komunita šermířů?**

Česká komunita, ač se to možná nezdá, je docela široká. Na nedávném mistrovství republiky startovalo například přes 800 závodníků napříč všemi kategoriemi. Vedení svazu se snaží dělat našemu sportu dobrou propagaci, problémem však je, že v mé zbraní – šavli – by se dala domácí špička, tedy ti nejlepší a nejaktivnější závod-



Foto: Eliška Bartošková

níci, spočítat na prstech jedné ruky.

**Jaké je setkávat se na turnajích a závodech s lidmi, se kterými často trénuješ?**

Člověk vlastně stráví celý den nebo víkend na turnaji, kde se nakonec utká ve finále s někým, s kým trénuje, a je to 50 na 50, protože se známe a nemáme se čím překvapit. Ale toto se děje hlavně na závodech v Česku, které jsou pro mě momentálně na druhé koleji, soustředím se spíše na podniky v zahraničí, kterým se snažím dávat přednost.

**Kolikrát týdně vůbec trénují reprezentační šermíři?**

Momentálně trénuji pětkrát týdně s tím, že naše příprava je velmi individuální, takže máme spoustu kondičních tréninků nebo individuální

přípravu jenom s trenérem. Ale každý závodník to má jinak podle toho, co mu vyhovuje.

**Na olympijských hrách v Tokiu získal Alexander Choupenitch bronz po 113 letech, myslíš, že by právě takový úspěch mohl pomoci řady českých šermířů rozšířit?**

Pomohlo nám to extrémně, nezáleží na tom, že on závodí v jiné zbraní, jelikož širší veřejnost nerozlišuje, jestli jde o šavli, fleret nebo kord. Bylo to vidět už na letošních nábořech, kam dorazilo skoro šestkrát více adeptů než v minulých letech.

**Často se účastníš také zahraničních podniků. Co označuješ za to „nej“ ve své dosavadní kariéře?**

Na zahraničních akcích už jsem získal docela dost zlatých medailí, ale pokud bych se měl zamyslet nad tím nej, tak to bude asi umístění v žebříčku v top 32 mezi tou nejlepší konkurencí z celého světa. Bylo to poprvé v historii českého šermu šavlí, kdy se něco takového povedlo, takže je to pro mě dosavadní vrchol.

**Když jsme u té reprezentace, za dva roky nás čekají olympijské hry v Paříži. Je reálné, že tě uvidíme s českou vlajkou na zádech pod pěti kruhy už tam?**

Plánem pro mě je minimálně kvalifikace. V žebříčku seniorů, tedy kategorie, do které ještě věkově nepatřím, jsem na druhém místě. Pokud bych se dokázal posunout na první místo českého žebříčku,

měl bych možnost zúčastnit se kvalifikace. Ta probíhá jako klasický pavouk, formátem vítěz bere vše, tedy na OH postupuje jeden závodník, který vyhraje celý kvalifikační podnik. Chtěl bych tedy aspoň mít možnost se o Paříž porvat.

**Konkurence ve světě je samozřejmě větší než v Česku, pamatuješ si například, kdo byl nejnáročnější oponent?**

V podstatě jsem se už potkal s mistry Evropy nebo mistry světa, tak si asi nedokážu vybavit jednoho soupeře, nicméně pro mě bylo hrozně těžké hlavně po psychické stránce překonat mého týmového kolegu a zároveň nejlepšího kamaráda, o kterém jsem věděl, že tomu sportu nedává tolik, takže souboje s ním pro mě byly hodně složité, ale zároveň mi dodával motivaci se zlepšovat.

**Tvým mateřským klubem je ŠK Houštka ze Staré Boleslavi, pokud bys chtěl, kam se můžeš posunout „za lepším“, existuje-li taková možnost?**

V době před pandemií bych asi náš tým nazval tím nejlepším v republice, pravidelně jsme z každého mistrovství republiky odváželi cenné kovy a trénovala tu ta nejužší špička, většina mých týmových parťáků byla dokonce součástí reprezentace. V současné době je ovšem vrcholem u nás brněnský Sokol, který má velmi talentovanou generaci šermířů a skvělého trenéra, který je jedním z největších odborníků u nás. Já sám jsem měl už několikrát

v rámci různých kempů možnost vyzkoušet si jejich přípravu a také zázemí. Pokud by přišel čas na změnu, tak bych pravděpodobně zamířil k nim.

**Pocházíš z Brandýsa nad Labem, ve svém rodišti jsi byl v roce 2019 ještě před pandemií vyhlášen Sportovcem roku, co pro tebe znamenají taková ocenění?**

Tyto úspěchy jsou hrozně důležité, jelikož náš sport není tolik vidět. Člověk tak dostává skvělou možnost se zviditelnit, ukázat se například sponzorům a udělat šermu dobrou reklamu. Byl to obrovský úspěch i vzhledem ke konkurenci, kterou v našem dvouměstí máme, spousty kvalitních atletů, veslařů a další skvělých sportovců, o to víc to pro mě znamená a řadím to hodně vysoko.



Kryštof Král

Klub ŠK Houštka

Šermu se věnuje 8-9 let

Členem národního týmu

Top 32 ze světa

Letos získal trenérskou licenci



## Vánoční stromeček z půjčovny. Přišel z lesa a po Vánocích se tam vrátí

**Smutné pohledy usychajících větvíček, které se z posledních sil klepají v lednovém počasí pod okny. To je jeden z důvodů, proč lidé začali hledat alternativu k řezané smrčkové tradici. A protože plastový stromeček nevoní (alespoň prozatím), přihlásil se o slovo stromeček v květináči.**



Michal Turek

Jsme v satelitu na okraji Prahy. V dlouhé ulici, plné rodinných domů vyzdobených vánoční dekorací, zastavuje dodávka. Vyskáčou chlapíci a otevřou nákladový prostor. Je plný stromů v květináčích. „Dobrý den, tak vám vezeme ten stromeček!“ zdraví se s rodinkou, čekající u dveří řadového domku, který celý bliká vánoční výzdobou. Děti nedočkavě běží otevřít branku. Jeden z přibližně padesátky stromů z dodávky našel své nové dvoutýdenní působiště. Čtrnáctidenní adopce do tepla Stromeček se zabydlel v nádherném, rozlehlém obývacím

pokoji u Gábiny a Petra. Jejich dvě dcery okolo něj radostně pobíhají a vymýšlejí, jak jej ozdobí. „Náš stromeček se jmenuje Radka,“ říká mi s radostí v očích šestiletá Anička. „Už by snad stačilo dodat výšku a váhu a bylo by to jako v porodnici,“ směje se maminka Gábina. Strom si objednali hned z kraje otevření rezervací na konci listopadu z portálu pronajemstromku.cz. Nedělali to poprvé, stromeček z půjčovny už měli minulý rok. „Líbí se nám ta myšlenka, že stromeček Vánoce přežije a bude se moct vrátit do lesa, nebo alespoň bude mít tu šanci,“ popisuje důvody k adopci hlava rodiny, pan Petr. Až do obývacího pokoje jim stromeček donesl majitel stromkové půjčovny Jan Šikula. „Stromeček prosím nevystavujte přílišnému teplu,“ apeluje Šikula na adoptivní rodinu, „nepřežil by návrat do chladného lednového počasí. Vyzvedneme si ho po svátcích, hned na začátku roku,“ loučí se se zákazníky vedoucí stromkové půjčovny, pan Šikula. Dodávka jede zase dál. Během víkendu objedná Šikula s kamarády 130 domácností.

### Z přírody do přírody

Nápad půjčovat vánoční stromečky se Janu Šikulovi vynořil asi pět let zpátky a navázal na fungující projekt. „Začínali jsme

ve velkém. To jsme na Vánoce půjčili i 500 stromků,“ popisuje Šikula své začátky s půjčovnou stromů. Stromek se dal tehdy půjčit i za 500 korun. „Taková kvanta už neděláme, to bych se z toho zbláznil,“ přibližuje majitel služby svoje nadšení. Nyní už se finanční hladina půjčeného stromku ztrojnásobila. Jezdí s kamarády, stromky přibližně tři až čtyři týdny před Vánoci připraví do skladu u Příbrami, odkud je víkend před Vánoci rozveze do domácností. Lidé mohli stromečky objednávat od 24. listopadu. A zaprášilo se po nich během chvíle. Deset dní před Vánoci se na e-shopu ukazuje posledních deset kousků. Na začátku prodeje v listopadu jich bylo 130. Klientela? Movitější rodiny s dětmi nebo mladé, ekologicky uvědomělé páry.

### Stromečku můj, přežiješ?

Hlavním důvodem, proč si lidé stromek půjčují, je podle Šikuly jasný: lítost z umírajících stromků u popelnic. Dobré je, že tyto se vrátí zpátky do lesa. Dříve stromky pocházely z Vysočiny, letos jsou z jižních Čech. „Se sběrem po Vánocích začneme hned z kraje roku, čím dříve se totiž stromky odvezou z teplých obývacích pokojů, tím větší je šance, že přežijí a budeme je moci vysadit zpátky,“ popisuje Šikula důvod, proč stromeček adoptivním rodinám nezůstane moc dlouho. I přesto čísla nevypadají moc optimisticky. Úmrtnost stromků podle dat z minulých let? Padesát pro-

cent stromečků už se do přírody nepodívá. I přesto se to ale prý vyplatí.

### Vánoční stromek naruby

Podobnou možnost nabízí i Svaz ochránců přírody (ČSOP) v programu Vánoční stromek naruby. Za sto korun

nabízí sazenice jedle bělokoré. Stromeček, který měří přibližně 40 cm, pak po Vánocích zasadíte na jedno z míst, které svaz obhospodařuje. Možnost užít si živého stromečku a po Vánocích ho nepohřbít má ale každý i bez podpory organizací. Stačí si koupit

stromek v květináči a po Vánocích ho vysadit třeba na zahradě. Nebo ve vašem oblíbeném lese. Protože stromů není nikdy dost!

## Dobrý skutek – žádný smutek

**Každý z nás jistě jako malý psal dopis Ježíškovi. Byl to báječný pocit, protože jsme si mohli napsat o cokoliv vyčkávat, jestli danou věc pod stromečkem objevíme. Celé to mělo své kouzlo. Přestože jsme z dětských let již vyrostli, stále nějaká přání máme. A nesmíme zapomenout, že taková přání mají i naše babičky a dědečkové.**



Monika Zapletalová

Chcete pomoci a vykouzlit někomu úsměv na tváři? Ježíškova vnučata – tak se jmenuje projekt Českého rozhlasu, který již od roku 2016 plní seniorům jejich přání. Projekt je určený pro seniory, kteří přišli o zájem vlastní rodiny nebo už žádnou nemají. A protože Vánoce nejsou jen o dostávání, ale především o dávání, může se do projektu zapojit a někoho obdarovat opravdu každý. Na internetových stránkách je totiž plno dopisů, které čekají na svého Ježíška. A tím se můžete stát i vy. Zakladatelkou projektu je redaktorka Českého rozhlasu

Olga Štrejbarová, která v roce 2019 vydala společně s Martinem Ondráčkem, vedoucím programu Radiožurnálu, knihu s názvem *Příběhy Ježíškových vnučat*. Některé z nich jsou opravdu silné. Mě zaujal příběh paní Marie, která si na Vánoce přála zazpívat písničku *Marie* od zpěváka Tomáše Kluse. Jakmile se o tomto přání známý písničkář dozvěděl, rozhodl se ho vyplnit. Vydal se za seniorkou s velkou kyticí, poklekl před ní a zazpíval. Stařenka měla z tohoto zážitku ohromnou radost, avšak pár dní nato bohužel zemřela. Dojemný je i příběh pana Jana, který nemá nohy, a aby se mohl někam přemístit, musel si půjčovat vozík svého spolubydlícího. Díky projektu má dnes vozík vlastní. Na splnění tohoto přání se složily desítky Ježíškových vnučat a každý věnoval stovku. Na takto drahé dárky totiž nemají jednotlivci peníze. Stačí tedy přispět i menší částkou. Tento projekt je důkazem, že i stovka ke stovce dokáže nevěřitelné věci.

Přání jsou tedy různá – od hmotných až po ty v podobě zážitků. A takový dárek můžete poslat poštou nebo jej darovat osobně. Věřím, že není nic krásnějšího než sledovat reakci člověka, kterému jste právě splnili jeho přání. A nejen že tím někomu vykouzíte úsměv na tváři, ale hlavně budete mít dobrý pocit sami ze sebe.

Letos je v proudu již pátý ročník Ježíškových vnučat a do této chvíle bylo splněno přes sedmdesát tisíc vánočních přání. Projekt přináší nejen radost, ale také vytváří nové příběhy, jelikož díky němu vznikly stovky nových rodin. Mysleme tedy na své blízké a pomáhejme si, protože to opravdu má smysl.

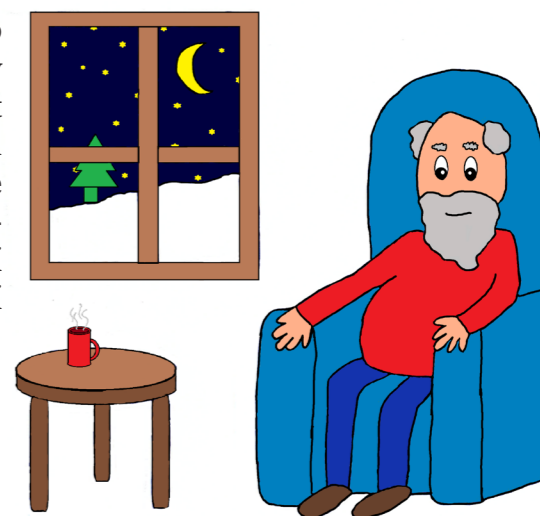
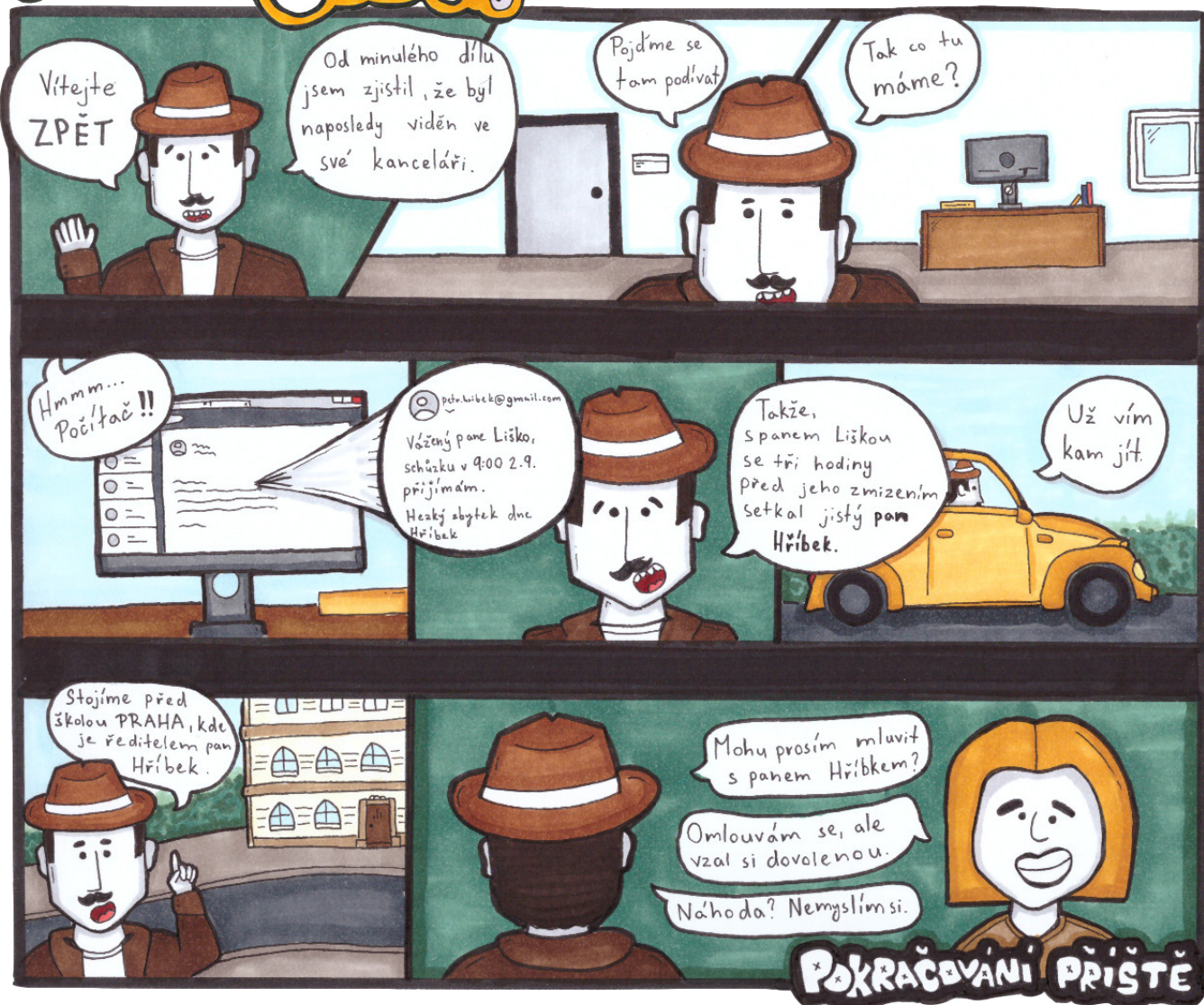


Foto: Michal Turek



# INSPEKTOR JEŽEK



Šéfredaktorka: Lucie Buršová (M3A); redakce: Marek Hammami (M3A), Anna Krupková (P4A), Tereza Schützová (M3A), Eliška Bartošková (M3A), Lucie Buršová (M3A), Adéla Sklenářová (M3A), Magda Středová (M2A), Monika Zapletalová (M2A), Kristýna Míková (M1A), David Izák (M1A), Josef Rákosník (M1A), Matěj Steiner (M1A), Eliška Kudrnová (M1A), JUDr. Milan Janoušek; grafika: Vanessa Kučerová (M3A); jazykové korektury: Mgr. Jiří Soukup, Michaela Slabáková; redakční rada: Lucie Buršová (M3A), Vanessa Kučerová (M3A), Robyn Majerová (M2A), JUDr. Milan Janoušek, Mgr. Jiří Soukup  
Články nemusí odpovídat názorům redakce. Vychází v nákladu 200 ks.